

240

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 maja 1963 r.

w sprawie wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 72, poz. 356) zarządza się, co następuje:

§ 1. Oddziały Narodowego Banku Polskiego wymieniają bez potrąceń zużyte lub uszkodzone znaki pieniężne, o ile ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń i o ile odpowiadają one następującym warunkom:

- 1) banknoty — jeżeli zachowały przynajmniej 75% swej pierwotnej powierzchni i posiadają:
 - a) jedną z dwóch numeracji,
 - b) przy zatarciu elementów graficznych — cechy umożliwiające rozpoznanie ich wartości nominalnej,
 - c) przy sklejeniu z części tego samego banknotu — jedną numerację oraz co najmniej trzy elementy pozostałej numeracji;
 przez pojęcie numeracji rozumie się oznaczenie serii i numeru, przez pojęcie elementu numeracji — literę serii lub cyfrę numeru;
- 2) monety — jeżeli zachowały istotne elementy plastyczne lub oznaczenie wartości nominalnej i nie wykazują cech rozmyślnego uszkodzenia.

§ 2. Oddziały Narodowego Banku Polskiego wymieniają w 50% wartości nominalnej przedstawiane oddzielnie do wymiany części banknotów, powstałe wskutek przecięcia lub rozdarcia i posiadające przynajmniej 45% pierwotnej powierzchni.

§ 3. Oddziały Narodowego Banku Polskiego wymieniają bez potrąceń banknoty sklejone z dwóch części pierwotnie do siebie nie należących, z których każda odpowiada warunkom określonym w § 2.

§ 4. Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie wymieniają uszkodzonych znaków pieniężnych:

- 1) nie odpowiadających warunkom określonym w §§ 1, 2 i 3;
- 2) co do których istnieje podejrzenie, że zostały uszkodzone w celach przestępczych.

§ 5. Znaki pieniężne wymienione w §§ 2, 3 i 4 nie mają mocy prawnego środka płatniczego.

§ 6. Oddziały Narodowego Banku Polskiego mają obowiązek zatrzymywania za pokwitowaniem znaków pieniężnych opisanych w § 4, przedstawionych do wymiany lub przyjętych tytułem wpłaty. Zatrzymane znaki pieniężne oddziały Narodowego Banku Polskiego przesyłają do Centrali Narodowego Banku Polskiego w celu wymiany lub zniszczenia, a jeżeli istnieje podejrzenie, że zostały uszkodzone w celach przestępczych, zawiadamiają o tym władze miejscowe powołane do ścigania przestępstw.

§ 7. Centrala Narodowego Banku Polskiego może wymienić w 50% lub w pełnej wartości nominalnej uszkodzone banknoty, jeżeli posiadają co najmniej 30% swej pierwotnej powierzchni i jeżeli na podstawie dowodów przedstawionych przez ich posiadacza uzna, że uszkodzenie banknotów nie nastąpiło na skutek złej woli lub rażącego niedbalstwa. Wymiana uszkodzonych banknotów, o których mowa wyżej, może być dokonana według ich pełnej wartości nominalnej tylko wówczas, gdy ze stanu przedstawionych do wymiany banknotów oraz z innych dowodów wynika, że brakujące części banknotów nie były i nie mogą być oddzielnie przedstawione do wymiany w trybie niniejszego zarządzenia. Uszkodzone znaki pieniężne nie wymienione przez Centralę Narodowego Banku Polskiego podlegają zatrzymaniu bez odszkodowania i komisijnemu zniszczeniu.

§ 8. Za wymianę uszkodzonych znaków pieniężnych, dokonaną w trybie § 7, przysługuje Centrali Narodowego Banku Polskiego prawo pobierania opłat tytułem zwrotu kosztów produkcji znaków pieniężnych oraz innych opłat taryfowych.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1959 r. w sprawie wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 19, poz. 84).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

241

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 maja 1963 r.

w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych przez uspołecznione placówki przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 100 Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 października 1962 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 77, poz. 355) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W uspołecznionych placówkach przemysłu gastronomicznego, zwanych dalej „zakładami”, sprzedaż napo-

jów o zawartości więcej niż 18° alkoholu, zwanych dalej „napojami alkoholowymi”, może być dokonywana tylko w oryginalnych zamkniętych butelkach, jeżeli zamówienie obejmuje ilość odpowiadającą objętości butelek występujących w obrocie towarowym.

2. Otwieranie butelek w przypadkach określonych w ust. 1 powinno odbywać się tylko w obecności konsumenta.

§ 2. 1. Sprzedaż przez zakłady napojów alkoholowych na kieliszki może być dokonywana:

- 1) jeżeli konsument zamówi ilość napojów alkoholowych mniejszą od ilości występującej w oryginalnych opakowaniach w obrocie towarowym,

2) w przypadkach określonych na podstawie odrębnych przepisów w drodze uchwały właściwej rady narodowej.

2. Przy sprzedaży napojów alkoholowych na kieliszki mogą być używane wyłącznie kieliszki z kresą, określającą pojemność kieliszka.

3. Zakłady prowadzące sprzedaż napojów alkoholowych powinny być zaopatrzone w przyrządy do mierzenia objętości tych napojów.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że § 2 ust. 2 wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1963 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

242

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 10 maja 1963 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Puszcza Snieżnej Białki” obszar lasu wraz z wewnętrznymi drogami i liniami podziału powierzchniowego o łącznej powierzchni 124,68 ha w Leśnictwie Bielice Górne Nadleśnictwa Strachocin, położony w miejscowości Nowa Biela, w gromadzie Stronie Śląskie, w powiecie bystrzyckim województwa wrocławskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały lasu od 60 do 66, według oznaczeń przyjętych w planie urzędzenia gospodarstwa leśnego na okres 1952—1961 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:5000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych fragmentu pierwotnego lasu naturalnego o charakterze puszczańskim w piętrze reglowym.

4. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

a) wycinanie drzew i pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, których zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy, podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest, po

uzgodnieniu z konserwatorem przyrody, usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a zwłaszcza nalotów i podrostów, z pozostawieniem karpiny w ziemi,

b) zbiór owoców i nasion drzew oraz krzewów, z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu, których pozyskiwanie może się odbywać na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody,

c) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,

d) pozyskiwanie ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,

e) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin,

f) polowanie, chwywanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,

g) niszczenie gleby i pozyskiwanie kopalin,

h) zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,

i) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,

j) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,

k) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: R. Gesing

243

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 10 maja 1963 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Jaźwiny” obszar lasu o powierzchni 3,81 ha w Leśnictwie Jaźwiny Nadleśnictwa Brąszewice, położony w gromadzie Brąszewice, w powiecie sieradzkim województwa łódzkiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały 134 o oraz 135 h, według oznaczeń przyjętych w planie urzędzenia gospodarstwa leśnego na okres 1959—1968 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:5000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

więcej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych wielowarstwowego boru mieszanego wilgotnego, naturalnego pochodzenia, na stanowisku wyspowym wśród rozległych borów suchych.

4. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

a) wycinanie drzew i pobieranie użytków drzewnych, z wyjątkiem wypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, których zakres określi plan urzędzenia gospodarstwa rezerwatowego, podlegający za-